


RIKSDAGENS  PROTOKOLL

1951

ANDRA KAMMAREN

Nr 27

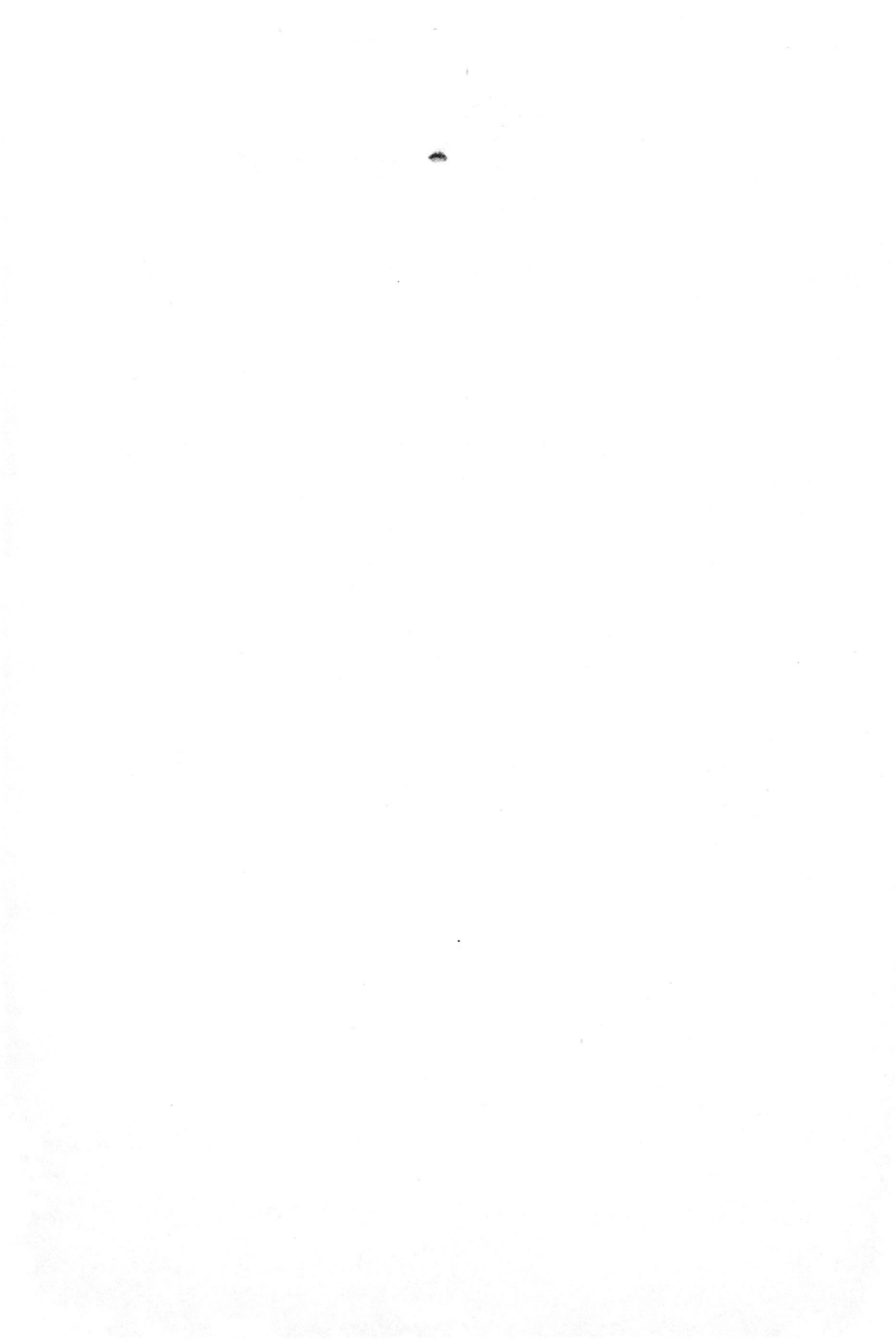
16 oktober.

Debatter m. m.

Tisdagen den 16 oktober.

Sid.

Talmannens hälsningsanförande	3
Interpellationer av:	
Herr Johnsson i Kastanjegården ang. ekonomiskt bistånd åt de jordbrukare, som i sommar drabbats av skördeskador genom svartrost, m. m.	4
Herr Persson i Svensköp ang. åtgärder för förbättring av den allmänna trafiksäkerheten och för upprustning av vägväsendet ..	5
Herr Nihlfors ang. inrättande av en arbetsmarknadsnämnd vid konflikter på den offentliga arbetsmarknaden, m. m.	6
Herr Hagberg i Malmö om införande av lotsplikt för alla främmande fartyg vid angörande av hamnarna i Karlskrona och Fårösund	7
Herr Hjalmarson om inrättande av en arbetsmarknadsnämnd till förhindrande av samhällsskadliga arbetskonflikter på den offentliga arbetsmarknaden	8
Herr Hansson i Skediga ang. avsättning av biodlarnas produkter	9



Tisdagen den 16 oktober.

Kl. 2 em.

§ 1.

Herr TALMANNEN yttrade:

Jag ber att få hälsa kammarens ledamöter välkomna åter till riksdagsarbetet.

Vid denna höstsession har riksdagen att behandla ett stort antal ärenden, som ej kunde medhinnas under vårsessionen. Dessutom kommer ett antal nya propositioner att avlämnas. För att undvika att alltför många ärenden hopas på kammarens bord under sessionens sista dagar är det önskvärt, att arbetet med de uppskjutna ärendena påbörjas snarast möjligt. Därest så sker skulle det också kunna bli möjligt att, såsom vi alla hoppas, avsluta riksdagsarbetet i god tid före julhelgen.

Med dessa ord förklarar jag detta sammanträde öppnat.

§ 2.

Upplästes och lades till handlingarna följande till kammaren inkomna protokoll:

Protokoll, hållet inför statsrådet och chefen för justitiedepartementet den 11 oktober 1951.

Till justitiedepartementet hade den 4 oktober 1951 från länsstyrelsen i Stockholms län inkommit fullmakt för filosofie doktorn Margit Wohlin, Stocksund, vilken vid ny röstsammanräkning blivit utsedd såsom ledamot av riksdagens andra kammare i stället för avgående ledamot av samma kammare.

Vid granskning av fullmakten, som företogs inför chefen för justitiedepartementet samt vidare av vederbörande fullmäktige i riksbanken och riksgälds-

kontoret, framställdes mot fullmakten icke någon anmärkning.

Protokoll över vad sålunda förekommit skulle jämte den granskade fullmakten överlämnas till andra kammaren.

I ämbetet:

Oskar Adelsöhn

Vid detta protokoll var fogad den däri omförmälda fullmakten för filosofie doktorn fru Margit Wohlin, Stocksund, att inträda som ledamot av kammaren för tiden till den 1 januari år 1953.

Herr talmannen meddelade, att fru Wohlin intagit sin plats i kammaren.

§ 3.

Upplästes följande till kammaren inkomna skrivelse:

Till Andra Kammarens Talman.

Fullmäktige i riksbanken få härmed meddela, att statsrådet Gunnar Hedlund, vilken den 20 maj 1949 utsetts till suppleant för den för valperioden 1949—1952 till fullmäktig i riksbanken valde herr Gränebo, i och med sin utnämning till statsråd den 1 oktober 1951 frånrätt uppdraget att vara suppleant för fullmäktig i riksbanken.

Stockholm den 4 oktober 1951.

Å Fullmäktiges vägnar:

Klas Böök.

/ Gunnar Olsson.

Skrivelsen lades till handlingarna, och beslöt kammaren på förslag av herr talmannen, att val av en suppleant för fullmäktig i riksbanken skulle anställas samt uppdrog verkställigheten härav åt de vid detta riksmöte av kammaren re-

Interpellation ang. ekonomiskt bistånd åt de jordbrukare, som i sommar drabbats av skörde-skador genom svartrost, m. m.

dan tillsatta valmän och suppleanter för utseende av riksdagens fullmäktige i riksbanken jämte deras suppleanter.

§ 4.

Interpellation ang. ekonomiskt bistånd åt de jordbrukare, som i sommar drabbats av skörde-skador genom svartrost, m. m.

Herr talmannen lämnade på begäran ordet till

Herr **JOHANSSON** i Kastanjegården, som anförde: Herr talman! De skador, som svartrosten förorsakat på höstens veteskörd, äro omfattande. Enligt en av professor Åke Åkerman utförd preliminär undersökning beräknas totalt cirka 100 000 ton eller omkring 20 procent av den normala svenska veteskörden ha blivit förstörda. Skadorna ha beräknats representera ett värde av cirka 50 miljoner kronor.

De skörde-skador, som sålunda anställts genom svartrostens härjningar, påkalla en skärpt uppmärksamhet från statsmakternas sida. De problem, som i första hand anmäla sig, synas vara följande.

Enligt gällande lagstiftning äger Kungl. Maj:t på framställning av vederbörande hushållningssällskap och landsting förordna, att berberis skall utrotas inom hushållningssällskapets område. I förordnandet skall fastställas den tid, inom vilken utrotningen skall vara färdig. Skyldigheten att verkställa utrotning åligger jordägaren. Statsbidrag kan vidare utgå till hushållningssällskap för undersökning av förekomsten av berberis liksom, under särskilda omständigheter, till jordägaren för utrotningens verkställande.

Den nuvarande lagstiftningen är således fakultativ; dess ikraftträdande är i varje särskilt fall beroende på hemställan från vederbörande landsting och hushållningssällskap. Det har säkert överraskat många, att berberislagen

inte varit i kraft i de områden, där svåra skörde-skador genom svartrost nu inträffat eller i Malmöhus, Kronobergs, Gotlands, Värmlands och Göteborgs och Bohus län samt inom Älvsborgs läns södra landstingsområde. Det inträffade synes därför visa, att den gällande lagstiftningen icke är ändamålsenlig i sin nuvarande utformning. En översyn av lagstiftningen torde vara motiverad. Eventuellt borde prövas, huruvida inte den statliga växtskyddsorganisationen borde givas en starkare ställning på detta område. Den utredning, som pågår i fråga om den statliga växtskyddsorganisationens effektivitet, borde därför ägna uppmärksamhet åt även detta problem.

Slutligen anmäler sig frågan om vilka åtgärder statsmakterna böra vidtaga för att snabbt bistå de jordbrukare, som drabbats av de genom svartrosten förorsakade skörde-skadorna. Med hänsyn till skadornas svårighetsgrad måste det anses rimligt att staten, förslagsvis genom tillfällig kredithjälp, bereder de odlare, som genom svartrostens härjningar försatts i en svår ekonomisk situation, ett ekonomiskt stöd. Det kan här erinras om att jordbruksnämnden nyligen gjort framställning till Kungl. Maj:t om anslag å 15 miljoner kronor till stödlån åt drabbade jordbrukare.

Med stöd av det ovan anförda får jag anhålla om andra kammarens tillstånd att till herr statsrådet och chefen för jordbruksdepartementet få rikta följande frågor:

1. Anser statsrådet att nu gällande lagstiftning angående utrotande av berberis är ändamålsenlig? Om icke, vilka åtgärder avser statsrådet vidtaga för vinnande av större ändamålsenlighet?

2. Vilka åtgärder har statsrådet för avsikt att vidtaga för att ekonomiskt bistå de jordbrukare, som i sommar drabbats av skörde-skador genom svartrost?

Denna anhållan bordlades.

§ 5.

Interpellation ang. åtgärder för förbättring av den allmänna trafiksäkerheten och för upprustning av vägväsendet.

Ordet lämnades på begäran till

Herr PERSSON i Svensköp, som yttrade: Herr talman! Under föregående år uppgick antalet anmälda trafikförsäkringsskador till omkring 56 900, varvid 6 809 personer skadades och 321 dödades. De materiella förlusterna i fråga om vagnsskador, vårdkostnader, förlorade arbetsförtjänster o. d. uppskattas enligt en av Nationalföreningen för trafiksäkerhetens främjande gjord utredning till sammanlagt omkring en kvarts miljard kronor. Olycksfrekvensen den senaste tiden visar en oroväckande stegring trots en omfattande propaganda för ökad trafiksäkerhet. Antalet anmälda trafikförsäkringsskador ökade sålunda med 5 600 från år 1949 och har under första halvåret i år uppgått till ca 42 600. Per 1 000 m³ förbrukade drivmedel var antalet trafikolyckor i genomsnitt för månaderna januari—augusti 1950 45 mot 60 för samma tid innevarande år.

Orsakerna till denna skrämmande utveckling kunna givetvis vara flera, men tvenne faktorer kunna med all sannolikhet främst utpekas. För det första är vägunderhållet så eftersatt, att vägnarnas dåliga beskaffenhet utgör ett starkt hot mot all motortrafik. För det andra hålles som regel farten i den allmänna trafiken så hög, att risker för säkerheten därigenom uppkomma.

Trots den gradvisa ökning som väginvesteringarna undergått sedan krigsslutet ligga de, om de omräknas till 1948 års penningvärde, det senaste budgetåret under förkrigstidens nivå. Trafikintensiteten har emellertid kraftigt ökat. Antalet inregistrerade bilar har från slutet av 1939 till början av 1951 ökat från cirka 249 000 till cirka 366 000 eller med omkring 40 procent. Samtidigt har en övergång skett till tyngre fordon. Av den totala lastbilsparken

hade sålunda 3 procent år 1939 ett större hjultryck än 3 ton, medan motsvarande antal i april 1951 var 12 procent.

Frågan om vägväsendets upprustning var under riksdagens senaste vårsessions slutskede föremål för två interpellationer. Några försäkringar från det då ansvariga statsrådets sida om sådana ökade insatser, som läget kunde anses påfordra, lämnades icke. Den nu gångna sommarens erfarenheter torde emellertid än mer understryka den utomordentliga angelägenheten av att den länge eftersatta upprustningen av vägväsendet icke ytterligare fördröjes.

Väg- och vattenbyggnadsstyrelsen framhåller i sina nyligen avlämnade petita för budgetåret 1952/53 bl. a. följande: »Utvecklingen har emellertid lett till ett sådant tillstånd på vägområdet, att ökade investeringar äro icke blott berättigade utan oundgängligen nödvändiga, såvida man icke vill riskera, att innevarande års förhållanden — med tidvis avbrott i betydelsefulla vägförbindelser och under längre tid svårframkomliga vägar — skola upprepas alltför många år framåt. Det är nämligen icke längre möjligt undvika, att sådana förhållanden som i år — och till och med i försvårad grad — kunna komma att inträda under de år framåt, som erfordras för att taga igen på vägväsendets område vad som hittills eftersatts.» Längre fram anför styrelsen: »Antingen måste man taga konsekvensen av den hittills inträdda trafikutvecklingen och av det som närmast tillåtes fortgå på trafikområdet genom att besluta om samt genomföra en snabb och genomgripande förbättring av vägnarna, eller måste man genom tvångsregleringar och effektiv kontroll av deras tillämpning återföra vägtrafiken till vad som svarar mot vägnarnas tillstånd.»

På senare tid har i tidningspressen och på trafiksäkerhetskongresser allvarligt diskuterats ett återinförande av fartbegränsning inom vägtrafiken. Man har framhållit att av våra grannländer

Interpellation ang. inrättande av en arbetsmarknadsnämnd vid konflikter på den offentliga arbetsmarknaden, m. m.

har Danmark — oaktat avsevärt bättre vägförhållanden i jämförelse med våra — aldrig frångått bestämmelsen om 60 km i timmen såsom högsta tillåtna hastighet. Flera röster ha höjts för den meningen, att ett strypande av farten på vägarna vore en rationell åtgärd, som tillfälligtvis borde genomföras i avvaktan på en allmän förbättring av vägväsendets tillstånd. Mot en sådan åtgärd har — och säkerligen med all rätt — framhållits, att något sådant skulle betraktas som ett steg tillbaka för vägtrafiken, att åtgärden skulle innebära ett större våld än nöden krävde, att bestämmelsen utan tvivel skulle skapa ett mycket stort antal lagbrytare och att kontrollen över efterlevnaden skulle välla oöverstigliga svårigheter.

De förhållanden på vägtrafikens område, som jag här påtalat, ge anledning till allvarliga bekymmer och måste frammana bestämda ställningstaganden. Jag anhåller därför om andra kammarens tillstånd att till det statsråd, som handlägger till vägväsendet och vägtrafiken hörande frågor, få framställa följande interpellation:

Vilka åtgärder övervägas inom regeringen för åstadkommande av en snar förbättring av den allmänna trafiksäkerheten på våra vägar och en så snabb upprustning av vägväsendet som möjligt?

Denna anhållan bordlades.

§ 6.

Interpellation ang. inrättande av en arbetsmarknadsnämnd vid konflikter på den offentliga arbetsmarknaden, m. m.

Herr NIHLFORS erhöi på begäran ordet och anföorde: Herr talman! Den intensiva och delvis upprörda debatt, som förekom i anledning av att regeringen för att lösa sjuksköterskekonflikten inför riksdagen i september i år framlade ett förslag om obligatorisk

skiljedom och tjänsteplikt för sjuksköterskorna, gav klart besked om att dylika ingripanden på arbetsmarknaden genom tvångslagstiftning icke äro rätta vägen i en tillspetsad situation som den, vilken uppstod i slutet av augusti.

En motsvarande tvångslagstiftning genomfördes under allmän olust år 1947 för att stoppa den då aktuella poliskonflikten. Lyckligtvis behövde aldrig tjänstepliktslagen för poliser träda i kraft. Även andra tjänstemannagrupper ha på senare år vid konflikter känt hotet av tvångslagstiftning som ett extra tryck på sig. Här kan blott i korthet erinras om läget vid sjöfartsbefälets tillspetsade löneförhandlingar och vid löneaktionerna för några år sedan från de yngre juristerna vid rådhusrätterna. I samtliga fall har det gällt specialutbildade tjänstemannakategorier på arbetsområden, som ansetts såsom samhällsviktiga.

Den omständigheten att sjuksköterskorna kunde nå en uppgörelse med sin motpart i sista stund, så att regeringsförslaget kunde återkallas från riksdagen, bör icke medföra, att problemet hur man i framtiden skall kunna bemästra motsvarande tillspetsade situationer på den offentliga arbetsmarknaden skjutes åt sidan. Man kan förutsetta, att löntagarorganisationerna på detta område äro beredda att för sin del medverka till en lösning för att förhindra, att statsmakterna tillgripa lagstiftning av denna karaktär.

I detta sammanhang vill man gärna framhålla som ett föredöme det s. k. Saltsjöbadsavtalet, varigenom Arbetsgivareföreningen och Landsorganisationen förbinda sig att icke tillgripa stridsåtgärder utan att först ha sökt lösa uppkommen konflikt genom fredliga förhandlingar. Den enligt avtalet tillsatta arbetsmarknadsnämnden skall ha till uppgift att pröva varje konfliktsituation, där skydd för allmänt intresse påkallas av någon part och där en öppen

Interpellation om införande av lotsplikt för alla främmande fartyg vid angörandet av hamnarna i Karlskrona och Fårösund.

strid skulle betraktas som samhällsfarlig. Att denna överenskommelse slöts torde bland annat ha berott på att SAF och LO ville skydda den fria arbetsmarknaden från statliga ingripanden mot s. k. samhällsfarliga konflikter.

Under årets debatt har från ledande håll inom tjänstemannarörelsen förts fram tanken på en liknande anordning för den offentliga arbetsmarknaden. I ett organ med motsvarande uppgifter skulle på arbetsgivarsidan staten och kommunerna vara representerade.

Ett visst samband med här berörda spörsmål ha de problem, som behandlas av de år 1948 tillsatta sakkunniga för utredning av frågan om vidgad förhandlingsrätt för stats- och kommunalanställda tjänstemän, som äro underkastade ämbetsmannansvar. I direktiven till dessa sakkunniga framhölls bland annat, att utredningen även skulle avse tjänstemännens rätt att erhålla begärt entledigande och rätt att vidtaga stridsåtgärd i form av arbetsnedläggelse, varvid sambandet med frågan om den för tjänstemännen gällande s. k. oavsättlighetsprincipen borde beaktas. Enligt försludanden skulle de sakkunniga, vilkas ordförande till helt nyligen varit civilministern, inom den närmaste tiden komma att slutföra sitt uppdrag.

Med anledning av vad ovan anförts får jag hemställa om andra kammarens tillstånd att till herr statsrådet och chefen för civildepartementet få ställa följande frågor:

Har herr statsrådet för avsikt att inom den närmaste tiden taga initiativ till en undersökning, på vad sätt och i vilka former en arbetsmarknadsnämnd skulle kunna tillskapas vid konflikter på den offentliga arbetsmarknaden?

Har herr statsrådet för avsikt att till 1952 års riksdag framlägga förslag till reglering av de frågor, som ha samband med en utvidgad förhandlingsrätt för i offentlig tjänst anställda?

Denna anhållan bordlades.

§ 7.

Interpellation om införande av lotsplikt för alla främmande fartyg vid angörandet av hamnarna i Karlskrona och Fårösund.

Herr talmanen lämnade på begäran ordet till

Herr HAGBERG i Malmö, som yttrade: Herr talman! I samband med den på senare tid starkt ökade tillströmningen av polska flyktingar till Sverige har det väckt uppmärksamhet, att ett flertal från utlandet anländande fartyg gått in i Karlskrona hamn och därvid passerat Karlskrona fästnings skyddsområde. Då man icke på förhand kan veta om det rör sig om verkliga flyktingar som söka asyl eller om det är personer som ha ärenden, vilka kunna innebära hot mot rikets säkerhet och skada vårt försvar, har från flera håll begärts att åtgärder skulle vidtagas för att hindra främmande fartyg att anlöpa vissa örlogshamnar utan att ha kontroll i form av svensk lots ombord.

Sälunda har chefen för marinen den 27 oktober 1949 i skrivelse till Kungl. Maj:t begärt att samtliga fartyg, oberoende av storlek och nationalitet, skola vara skyldiga att taga lots ombord vid infarten till hamnarna i Karlskrona och Fårösund. Något svar därå synes ännu icke ha avlåtits.

Det torde finnas skäl förmoda, att flyktingar även i fortsättningen komma att med båt från andra sidan Östersjön söka sig över till Sverige och att de därvid komma att taga sin tillflykt just till Karlskrona. Med hänsyn härtill torde kravet på en ändring av nu gällande föreskrifter i förevarande avseende vara väl motiverat.

Jag hemställer därför om kammarens tillstånd att till statsrådet och chefen för handelsdepartementet få rikta följande fråga:

Kommer herr statsrådet att inom den

Interpellation om inrättande av en arbetsmarknadsnämnd till förhindrande av samhällsskadliga arbetskonflikter på den offentliga arbetsmarknaden.

närmaste framtiden låta införa bestämmelser om lotsplikt för *alla* främmande fartyg, oberoende av storlek och nationalitet, vid ingående till hamnarna i Karlskrona och Fårösund?

Denna anhållan bordlades.

§ 8.

Interpellation om inrättande av en arbetsmarknadsnämnd till förhindrande av samhällsskadliga arbetskonflikter på den offentliga arbetsmarknaden.

Ordet lämnades på begäran till

Herr HJALMARSON, som anförde: Herr talman! Den debatt, som för icke så länge sedan fördes med anledning av Kungl. Maj:ts förslag om tvingande skiljedom i arbetstvisten om sjuksköterskornas anställningsförhållanden, gav vid handen, att det var ett starkt allmänt önskemål att söka undvika skiljedomsföreläggande för att lösa dylika arbetskonflikter.

På den privata sektorn av arbetsmarknaden ha parterna genom det s. k. huvudavtalet den 20 december 1938 mellan Svenska arbetsgivareföreningen och Landsorganisationen i Sverige överenskommit om inrättandet av en s. k. arbetsmarknadsnämnd. Vardera av de avtalslutande parterna utser en ledamot av arbetsmarknadsnämnden, och gemensamt utse parterna en opartisk ordförande. En av arbetsmarknadsnämndens uppgifter är att i möjligaste mån förhindra, att arbetskonflikter inverka störande på samhällsviktiga funktioner.

I förevarande sammanhang må anmärkas, att Arbetsgivareföreningen och Landsorganisationen genom det nämnda avtalet åtagit sig att låta arbetsmarknadsnämnden ingripa i samhällsskadliga konflikter även i sådana fall, då ingendera av de avtalslutande parterna är direkt berörd av en viss konflikt.

Varje konfliktsituation skall nämligen gemensamt av de nämnda parterna upptagas till skyndsam prövning, så snart skydd för ett allmänt intresse påkallas av utav konflikten berörda organisationer eller av offentlig myndighet. Man får emellertid räkna med att i praktiken varken arbetsgivare, som står utanför Arbetsgivareföreningen, eller arbetstagarare, som tillhöra annan organisation än Landsorganisationen, komma att begära arbetsmarknadsnämndens ingripande i en viss konfliktsituation. Detta medför att den offentliga sektorn av arbetsmarknaden i endast begränsad omfattning kommer att dra nytta av arbetsmarknadsnämnden.

Det synes vara en brist, att icke det allmänna och sådana arbetstagarorganisationer, som äro verksamma inom den offentliga sektorn, ha inrättat en arbetsmarknadsnämnd motsvarande den privata. Denna brist måste förefalla så mycket allvarligare, som intressekonflikter, där något av det allmännas organ är arbetsgivaren, icke sällan kunna i hög grad inverka störande på samhällsviktiga funktioner.

Det måste på anförda skäl synas angeläget, att åtgärder snarast vidtagas i syfte att för den offentliga delen av arbetsmarknaden skapa en arbetsmarknadsnämnd, som på ett auktoritativt sätt kan bidra till avveckling av samhällsskadliga konflikter, där något offentligt organ är arbetsgivare.

Under återopande av det anförda anhåller jag om kammarens tillstånd att till herr statsrådet och chefen för civildepartementet få rikta följande fråga:

Ämnar statsrådet vidtaga åtgärder i syfte att för den offentliga sektorn av arbetsmarknaden söka få till stånd en arbetsmarknadsnämnd, vilken skall ha till huvudsaklig uppgift att i möjligaste mån förhindra arbetskonflikter, som kunna inverka störande på samhällsviktiga funktioner?

Denna anhållan bordlades.

§ 9.

Interpellation ang. avsättning av biodlarnas produkter.

Herr HANSSON i Skediga erhöll på begäran ordet och yttrade: Herr talman! Avsättningen av honungen för biodlarna inger för närvarande verkliga bekymmer. Sedan rapsodlingen slagit igenom ha skördarna av honung ökat väsentligt, varför fara föreligger att avsättningsmöjligheterna bli mindre och mindre och att denna viktiga gren av vårt näringsliv så småningom dör ut.

Då honungen hör till de näringsrika och mest hälsosamma produkter som frambringas och biodlingen mest förekommer bland de mindre företagargrupperna, vilkas existens till stor del är beroende av avsättningen av denna vara, och bina dessutom ha en stor uppgift att fylla för all fröodling, är det en riksviktig sak för samhället att se till att avsättningen tryggas och näringen upprätthålles. Många biodlare ligga inne med partier från förra året, och då det senaste årets goda skörd av honung gjort avsättningssvårigheterna ännu större föreligger en fara att odlingen på många håll helt kommer att läggas ned.

Då blir frågan: Vad kan sättas i stället, när det bl. a. gäller den allmänna nytta som bina göra fröodlingen?

Med anledning av det anförda hemställas om andra kammarens tillstånd att till herr statsrådet och chefen för jordbruksdepartementet få framställa följande fråga:

Har herr statsrådet uppmärksammat avsättningssvårigheterna för biodlarnas produkter, och, om så är fallet, vilka åtgärder äro att förvänta?

Denna anhållan bordlades.

§ 10.

Anmälades, att Kungl. Maj:ts proposition nr 215, om godkännande av överenskommelse angående varuutbytet mellan — *Andra kammarens protokoll 1951. Nr 27.*

lan Sverige och Schweiz m. m. tillställts kammaren.

Denna proposition bordlades.

§ 11.

Anmälades, att till herr talmannen under sammanträdet avlämnats följande motioner, nämligen

i anledning av Kungl. Maj:ts proposition, nr 110, angående vissa avlöningsm. fl. anslag under riksstatens fjärde huvudtitel för budgetåret 1951/52 m. m. motionen nr 644 av herr *Löfroth*;

i anledning av Kungl. Maj:ts proposition, nr 197, angående plan för folktandvården i Stockholms stad motionen nr 645 av herr *Larsson* i Stockholm;

i anledning av Kungl. Maj:ts proposition, nr 170, med förslag till lag om ändring i kommunalskattelagen den 28 september 1928 (nr 370), m. m. motionerna:

nr 646 av herr *Nilsson* i Svalöv m. fl.,

nr 647 av herrar *Edström* och *Bracónier* samt

nr 648 av herr *Fagerholm*;

i anledning av Kungl. Maj:ts proposition, nr 191, med förslag till lag om ändring i kommunalskattelagen den 28 september 1928 (nr 370), m. m. motionen nr 649 av herr *Nilsson* i Svalöv m. fl.; samt

i anledning av Kungl. Maj:ts proposition, nr 63, med förslag till livsmedelsstadga m. m. motionerna:

nr 650 av herr *Nordkvist* m. fl. och

nr 651 av herr *Huss*.

Dessa motioner bordlades.

§ 12.

Upplästes följande till kammaren inkomna läkarintyg:*

Att fru Gerda Nilsson under tiden fr. o. m. den 4/10 1951 minst 14 dagar

på grund av luftrörs- och strupkatarr varit till arbete oförmögen, intygas.

Den 11 okt. 1951.

K. E. Froste,
leg. läkare.

Kammaren beviljade fru Nilsson ledighet från riksdagsgöromålen från och med denna dag tills vidare.

§ 13.

Justerades protokollsutdrag.

Kammarens ledamöter åtskildes här-
efter kl. 2.23 em.

In fidem

Gunnar Britth.

Onsdagen den 17 oktober.

Kl. 2 em.

§ 1.

Upplästes följande till kammaren inkomna läkarintyg:

På begäran intygas att fru Hildur Humla, född den 2/9 1889, på grund av sjukdom tillrådes vila från allt arbete åtminstone till årets slut.

Lasarettet, Karlstad den 15 okt. 1951.

O. Ljung,
bitr. las.-läk.

Kammaren beviljade fru Humla ledighet från riksdagsgöromålen från och med den 16 innevarande oktober tills vidare.

§ 2.

Föredrogs och hänvisades till utrikesutskottet Kuñgl. Maj:ts å kammarens bord vilande proposition nr 215, om godkännande av överenskommelse angående varuutbytet mellan Sverige och Schweiz m. m.

§ 3.

Föredrogs var efter annan följande på bordet liggande motioner; och remitterades därvid

till statsutskottet motionerna:

nr 644 av herr *Löfroth*; och
nr 645 av herr *Larsson* i Stockholm;

till bevillningsutskottet motionerna:

nr 646 av herr *Nilsson* i Svalöv m. fl.;

nr 647 av herrar *Edström* och *Brac-*
conier;

nr 648 av herr *Fagerholm*; och
nr 649 av herr *Nilsson* i Svalöv m. fl.;
samt

till behandling av lagutskott motionerna:

nr 650 av herr *Nordkvist* m. fl.; och
nr 651 av herr *Huss*.

§ 4.

Föredrogs den av herr *Johnsson* i Kastanjegården vid kammarens nästföregående sammanträde gjorda, men då bordlagda anhållan att få framställa interpellation till herr statsrådet och chefen för jordbruksdepartementet angående ekonomiskt bistånd åt de jordbrukare, som i sommar drabbats av skörde-
skador genom svartrost, m. m.

Kammaren biföll denna anhållan.

§ 5.

Föredrogs den av herr *Persson* i Svensköp vid kammarens nästföregående sammanträde gjorda, men då bordlagda anhållan att få framställa interpellation till herr statsrådet och chefen för kommunikationsdepartementet angående åtgärder för förbättring av den allmänna trafiksäkerheten och för upp-
rustning av vägväsendet.

Kammaren biföll denna anhållan.

§ 6.

Föredrogs den av herr *Nihlfors* vid kammarens nästföregående sammanträde gjorda, men då bordlagda anhållan att få framställa interpellation till herr statsrådet och chefen för civildepartementet angående inrättande av en arbetsmarknadsnämnd vid konflikter på den offentliga arbetsmarknaden, m. m.

Kammaren biföll denna anhållan.

§ 7.

Föredrogs den av herr *Hagberg* i Malmö vid kammarens nästföregående sammanträde gjorda, men då bordlagda anhållan att få framställa interpellation till herr statsrådet och chefen för handelsdepartementet om införande av lotsplikt för alla främmande fartyg vid angörandet av hamnarna i Karlskrona och Färösund.

Kammaren biföll denna anhållan.

§ 8.

Föredrogs den av herr *Hjalmarson* vid kammarens nästföregående sammanträde gjorda, men då bordlagda anhållan att få framställa interpellation till herr statsrådet och chefen för civil-

departementet om inrättande av en arbetsmarknadsnämnd till förhindrande av samhällsskadliga arbetskonflikter på den offentliga arbetsmarknaden.

Kammaren biföll denna anhållan.

§ 9.

Föredrogs den av herr *Hansson* i Skediga vid kammarens nästföregående sammanträde gjorda, men då bordlagda anhållan att få framställa interpellation till herr statsrådet och chefen för jordbruksdepartementet angående avsättning av biodlarnas produkter.

Kammaren biföll denna anhållan.

§ 10.

Anmäldes, att Kungl. Maj:ts proposition nr 214, angående ändrad lönegradsplacering för viss vård- och ekonomipersonal m. m. tillställts kammaren.

Denna proposition bordlades.

§ 11.

Justerades protokollsutdrag.

Kammarens ledamöter åtskildes här-
efter kl. 2.04 em.

In fidem

Gunnar Britth.